

Ruslands Sergei Lavrov gennemgår den strategiske konflikt

Følgende er et uddrag af den russiske udenrigsminister Sergei Lavrovs tale til Sikkerhedskonferencen i München den 7. februar. Hele teksten kan læses på Det russiske Udenrigsministeriums webside.

... Strukturen for stabilitet, baseret på FN's Charter og Helsinki-principperne, er længe blevet undermineret af handlinger fra USA og dets allierede, gennem bombningen i Jugoslavien, så vel som i Irak og Libyen, af NATO's udvidelse mod øst og skabelsen af nye skillelinjer. Projektet med at opbygge et fælleseuropæisk hjem mislykkedes, fordi vore vestlige partnere lod sig lede af illusioner og overbevisninger om at være vindere af den kolde krig, snarere end af interessen i at opbygge en åben sikkerhedsarkitektur med gensidig respekt for interesser. Forpligtelsen, der højtideligt blev indgået som en del af OSCE (Organisationen for Sikkerhed og Samarbejde i Europa) og i Rusland-NATO-Rådet, om ikke at sikre sin egen sikkerhed på bekostning af andres, forblev et stykke papir og blev i praksis ignoreret.

Problemet med missilforsvaret er et levende bevis på den magtfulde, ødelæggende indflydelse af ensidige skridt i udviklingen af militære kapaciteter i modstrid med andre staters legale interesser. Vore forslag om fælles operation i feltet for missilforsvar blev afvist. Til gengæld blev vi rådet til at tilslutte os skabelsen af et globalt missilforsvar, i streng overensstemmelse med Washingtons modeller, der, som vi flere gange understregede og forklarede, baseret på kendsgerninger, indebærer reelle risici for russiske atomafskrækkelsesstyrker.

Enhver handling, der underminerer den strategiske stabilitet, vil uundgåeligt resultere i modforholdsregler. Der påføres således langsigtet skade på hele systemet med internationale aftaler om våbenkontrol, hvis realisering er direkte afhængig af missilforsvarsfaktoren.

Vi forstår ikke engang, hvad USA's besættelse af at skabe det globale missilforsvarssystem kan være knyttet til. Forhåbninger om uimodsagt militær overlegenhed? Med tiltro til muligheden af at løse spørgsmål rent teknologisk, hvorimod disse spørgsmål i virkeligheden er politiske? Hvorom alting er, så svækkedes truslen fra missiler ikke, derimod voksede en voldsom, generende faktor frem i det euro-atlantiske område, og det vil tage lang tid at blive den kvit. Vi er rede til dette. USA's og andre NATO-medlemmers afvisning af at ratificere Aftalen om tillempling af Traktaten om Konventionelle Bevæbnede Styrker i Europa, der begravede denne aftale, udgjorde endnu en destabiliserende faktor.

Samtidig forsøger vore amerikanske kolleger at lægge skylden på Rusland i hver kompliceret situation, de selv har skabt ...

Der er et højdepunkt i det forløb, som vore vestlige kolleger har forfulgt i det seneste kvarte århundrede, med at bevare deres dominans over verdens anliggender med alle mulige midler, med at bemægtige sig det geopolitiske rum i Europa. De forlangte af CIS-landene – vore nærmeste naboer, forbundne med os gennem århundreders økonomiske, historiske, kulturelle og endda familiemæssige bånd – at de traf et valg: enten med Vesten, eller mod Vesten. Dette er en nulsums-logik som, angiveligt, alle ønskede at efterlade i fortiden.

Det strategiske partnerskab mellem Rusland og Den europæiske Union bestod ikke styrkeprøven, idet EU valgte konfrontationens vej i stedet for udvikling af gensidigt gavnlige interaktions-mekanismer. Vi kan ikke andet end at huske den forspildte chance for at gennemføre kansler Merkels initiativ, som hun fremlagde i juni 2010 i Meseberg, med

skabelsen af en EU-Ruslandskomite for Sikkerhed og Udenrigsanliggender på udenrigsministerniveau. Rusland støttede idéen, men EU afviste den. I mellemtiden ville denne konstante mekanisme for dialog, hvis den var blevet etableret, gøre det muligt at løse problemer hurtigere og mere effektivt, og afgøre gensidige problemer på en betimelig måde.

Ukraine

Med hensyn til Ukraine har vore amerikanske kolleger, og under disses indflydelse, også EU, ulykkeligvis ved hvert stadium af krisens udvikling taget skridt, der førte til en eskalation. Det skete, da EU nægtede at involvere Rusland i diskussionen om konsekvenserne af den økonomiske bloks gennemførelse af Associeringsaftalen med Ukraine, der efterfulgtes af direkte støtte til et statskup, samt til anti-regeringsoptøjer forud for dette. Det skete også, da vore vestlige partnere blev ved med at være eftergivende over for Kiev-myndighederne, der, snarere end at holde deres løfte om at lancere en national dialog, indledte en storstilet militæroperation og kategoriserede som terrorister alle de borgere, der gjorde modstand mod det forfatningsstridige magtskifte og de ekstreme nationalistes hærgen.

Vi har store vanskeligheder med at forklare, hvorfor, når det drejer sig om Ukraine, mange af vore kolleger ikke anvender de universelle principper for at afgøre interne konflikter, som frem for alt forudsætter en inkluderende, politisk dialog mellem dens hovedpersoner. Hvorfor tilskynder vore partnere i Afghanistans, Libyens, Iraks, Yemens, Malis og Sydsudans tilfælde, f.eks., regeringerne til at forhandle med oppositionen, med oprørere og i visse tilfælde endda med ekstremister, hvorimod vore partnere i Ukrainekrisen handler anderledes, hvor de rent faktisk opmuntrer Kievs militære operationer og går så vidt som til at retfærdiggøre, eller forsøge at retfærdiggøre, anvendelsen af klyngebomber?

Beklagevis er vore vestlige kolleger dygtige til at lukke øjnene for alt, hvad der siges og gøres af Kiev-myndighederne, inkl. at opægge til xenofobiske holdninger. Lad mig komme med et par citater: »Den ukrainske social-nationalisme anser den ukrainske nation for at være et samfund af raceblod.« Det følges op af: »Spørgsmålet om den totale ukrainisering af den fremtidige social-nationalstat vil blive løst inden for tre til seks måneder gennem en hård og afbalanceret statslig politik.« Ophavsmanden til disse ord er Andrey Biletsky, øverstkommanderende for Azov-regimentet, der er aktivt engageret i militæraktiviteterne i Donbass. Nogle andre aktivister, der vandt en politisk position og en magtposition, inkl. Dmitry Yarosh, Oleg Tyagnibok og lederen af Det radikale Parti i Verkhovna Rada (det højeste råd), Oleg Lyashko, krævede adskillige gange offentligt et etnisk rent Ukraine og udryddelsen af russere og jøder. Disse erklæringer fremkaldte ingen reaktioner i de vestlige hovedstæder. Jeg tror ikke, at nutidens Europa har råd til at ignorere faren for spredningen af den neo-nazistiske virus.

Den ukrainske krise kan ikke afgøres ved militærmagt. Dette blev bekræftet sidste sommer, da situationen på slagmarken tvang deltagerne til at underskrive Minsk-aftalerne. Det bekræftes også nu, hvor det seneste forsøg på at vinde en militæresejr er ved at mislykkes. Men på trods af alt dette lyder der nye højrøstede krav i visse vestlige lande om at optrappe støtten til Kiev-myndighedernes hældning mod militariseringen af samfundet og staten, om at 'pumpe Ukraine op' med dødbringende våben, og om at trække landet ind i NATO. Der indgydes håb gennem den voksende opposition i Europa mod sådanne planer, der kun kan gøre det ukrainske folks tragedie værre.

Rusland vil fortsætte med at tilstræbe en etablering af fred. Vi opfordrer vedvarende til standsning af de militære aktiviteter, tilbagetrækning af tunge våben og indledning af direkte forhandlinger mellem Kiev og Donetsk og Lugansk om

praktiske skridt til at genoprette det fælles økonomiske, sociale og politiske rum inden for Ukraines territoriale integritet. Adskillige initiativer fra præsident Putin var helliget netop dette inden for Normandiet-modellen, der var med til at lancere Minsk-processen, samt ligeledes vores yderligere indsats for udvidelsen heraf, inkl. gårsdagens drøftelser i Kreml mellem de russiske, tyske og franske ledere. Som De ved er disse drøftelser stadig i gang. Vi er overbevist om, at der er alle muligheder for, at vi vil nå frem til resultater og enes om at anbefale fremgangsmåder, der virkelig vil gøre det muligt for parterne at løse knuden i denne konflikt.

Det er afgørende, at alle er klar over risicienes virkelige størrelsesorden. Det er på høje tid, at vi forlader sædvanen med at vurdere ethvert problem separat, uden at kunne se skoven for bare træer. Det er på tide at komme med en omfattende vurdering af situationen. Verden står nu over for et drastisk skift i forbindelse med forandringen af de historiske æraer. Fødselsveerne for den nye struktur i verden manifesterer sig som en større tendens til konflikter i de internationale relationer. Hvis kortsigtede, praktiske beslutninger med et øje på de førstkommende valg derhjemme er fremherskende hos politikere frem for en strategisk, global vision, vil risikoen for at miste kontrollen over den globale styring vokse frem ...

Foto: Aegis søbaseret missilforsvarssystem